

Arrest

nr. 192 664 van 28 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 maart 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 mei 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 190 668 van 17 augustus 2017, waarbij de debatten worden heropend op 20 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ROOSEN en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Liberiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1979.

Op 12 december 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang

tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 20 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag van 12 december 2016 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die op 5 mei 2017 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.12.2016 werd ingediend door :

*J.P.O.L.[...] (R.R.: [...])
nationaliteit: Liberia
geboren te H. op 01.01.1979
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.”

Op 20 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing die eveneens op 5 mei 2017 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer die verklaart te heten:

*Naam, voornaam: J.P.O.L.[...]
geboortedatum: 01.01.1979
geboorteplaats: H.
nationaliteit: Liberia*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Mijnheer verblijft illegaal op het Belgisch grondgebied. Hij diende 5 asielaanvragen in. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hem toegekend. Op 22.10.2014 betekende mijnheer een bevel om het grondgebied binnen de 15 dagen te verlaten. Mijnheer gaf geen gevolg aan deze instructie en toont ook niet aan te beschikken over een geldig internationaal paspoort voorzien van een nog geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 7 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: mijnheer heeft opeenvolgend 5 asielprocedures opgestart. Na afsluiting van de 5de asielprocedure betekende mijnheer op 22.10.2014 een bevel om het grondgebied binnen de 15 dagen te verlaten. Gezien zijn beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kreeg mijnheer nog uitstel tot 29.01.2015. Mijnheer heeft deze instructie niet opgevolgd en verbleef vervolgens ongeveer één jaar illegaal in België alvorens een aanvraag 9bis in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van het redelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Gelet op de nauwe samenhang van de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middelen als volgt:

"men acht de aanvraag tot art. 9Bis van verzoeker onontvankelijk, omdat de aanvraag niet vergezeld was van een kopie van het internationale of nationale paspoort van verzoeker, of een gelijkgesteld document.

Verzoeker beschikte inderdaad bij de indiening van zijn aanvraag (nog) niet over een dergelijk document. Inmiddels wel, en verzoeker voegt de kopie hiervan bij zijn huidige beroepsakte als stuk nr. 1.

Aldus is de door verweerster ingeroepen "onontvankelijkheid" in elk geval gedekt. Verzoeker verwijst nog naar de rechtsadagia "pas de nullité sans grief" en naar de filosofie van de recente "potpourri-wetgeving" om alle nodeloze formalisme in onze procedures voor Hoven en Rechtbanken zoveel mogelijk te bannen."

(...)

Verweerder dient het noodzakelijk evenwicht tussen haar beslissing en de ingeroepen feiten na te leven. In het bijzonder zal het redelijk karakter van een administratieve beslissing betrekking hebben op het bestaan zelf van de feiten, op de correcte juridische kwalificatie ervan, op de relevantie ervan, evenals op de beoordeling van de uiteindelijke beslissing met betrekking tot deze feiten.

Het redelijkheidsbeginsel maakt ontegensprekelijk de beleidsruimte van verweerder wat nauwer, want hij moet ingevolge dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur alle belangen tegen elkaar afwegen.

In casu blijkt duidelijk dat het humaan niet verantwoord zou zijn om de aanvraag tot verblijf op grond van art 9bis eenzijdig te weigeren, nu verzoeker reeds sedert meer dan 6 jaar de facto onafgebroken in België verblijf houdt.

Er is ook nog het zg. "redelijkheidsbeginsel", opgenomen in artikel 6 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, dat er zich tegen verzet om aan verzoeker de gevraagde regularisatie te weigeren.

Verzoeker stelt dan ook met huidig rekwes een administratief beroep in tot NIETIG VERKLARING en tot SCHORSING én tegen de WEIGERINGSBESLSSING én tegen het "bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten" van de BEVOEGDE STAATSSECRETARIS VOOR ASIEL EN MIGRATIE van 20.3.2017, betekend aan verzoeker op 5.5.2017.

Verzoeker vraagt tenslotte akte van zijn voorbehoud om alsnog 'pendente lite' aanvullende documenten, attesten, getuigenverklaringen, enz. aan te brengen en te voegen bij het dossier. Opdat verder als naar recht zou kunnen worden gehandeld."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van de verzoekende partij:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op het feit dat de door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging weerhouden grond voor onontvankelijkheid inmiddels zou gedekt zijn, doordat op heden wel een identiteitsdocument kan worden voorgelegd.

Verweerder laat gelden dat het eerste middel van het inleidend verzoekschrift van de verzoekende partij onontvankelijk is.

Op grond van artikel 39/69, § 1, van de Vreemdelingenwet dient het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting van de feiten en de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr.130.972, 4 mei 2004; R.v. St., nr. 135.618, 1 oktober 2006).

Immers, de Raad van State heeft er reeds herhaaldelijk op gewezen dat het wettelijk of reglementair voorschrift luidens hetwelk het beroep bij een administratief rechtscollege gemotiveerd moet zijn, van substantiële aard is (zie o.m. R.v.St., nr. 3199, 4.3.1954, Belgische Staat/Hos ; R.v.St., nr. 8323, 6.1.1961, Belgische Staat/ Javaux ; H. LENAERTS : Administratieve rechtscolleges, Adm.Lex., nr. 91, p. 48 ; Les Nouvelles : Le Conseil d'Etat, nr. 1763, p. 605).

De niet-naleving van deze vereiste heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (R.v.St., nr. 4934, 7.2.56, Kosinsky ; R.v.St., nr. 7521, 6.1.1960, Verboomen).

Deze niet-ontvankelijkheid moet het rechtscollege desnoods ambtshalve vaststellen, daar de ontvankelijkheid van een beroep bij een rechtscollege de openbare orde aanbelangt.

De rechter zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een niet regelmatig aangebracht beroep ten gronde behandelen.

De verzoekende partij blijft in casu in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er zou kunnen worden gesproken van een (ontvankelijk) middel.

Nochtans moet het voorwerp van het beroep of van de aanvraag op straffe van niet-ontvankelijkheid – want anders kan het contradictoir debat niet aanvangen – nauwkeurig worden aangegeven en moeten de feiten en de middelen waarop het beroep of de aanvraag berust, worden uiteengezet (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002,1080).

De verweerder is van oordeel dat het middel van de verzoekende partij niet voldoende duidelijk is omschreven en dat het voorgaande toe laat te stellen dat het enig middel van verzoekende partij, in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

De verweerder is derhalve de mening toegedaan dat het annulatieberoep van de verzoekende partij niet ontvankelijk is.

Zie ook:

"(...) (cf. RvS 28 september 2009 nr. 196.412)" (R.v.V. nr. 138.416 dd. 12.02.2015)

Ondergeschikt merkt verweerder op dat de verzoekende partij uitdrukkelijk erkent dat bij de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op geen enkel ogenblik een identiteitsdocument werd voorgelegd.

De verweerder laat gelden dat artikel 9bis §1, waarop verzoekende partij zich beroept, als volgt luidt:

"(...)" (vetschrift en onderlijning toegevoegd)

In de Memorie van Toelichting wordt aangaande artikel 9bis van de vreemdelingenwet gesteld: "(...)." (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, artikel 4 van de wet van 15 september 2006, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

De omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, weerspiegelt het gestelde in de memorie van toelichting en verduidelijkt "in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn."

Er dient tenslotte te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoont" (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12).

Verweerder wijst er daarenboven op dat de voorwaarden dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag betreffen (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256).

In casu blijkt uit het administratief dossier en ook uit de inhoud van het verzoekschrift dat de aanvraag van verzoekende partij niet vergezeld ging van een kopie van een identiteitskaart, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk te verklaren.

"(...)." (R.v.V. nr. 3808 van 20.11.2007)

Verzoekende partij heeft – zoals in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld – nagelaten om de noodzakelijke documenten (kopie van het (inter)nationaal paspoort /identiteitskaart of motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9 bis, § 1 van de wet) over te maken bij de aanvraag o.g.v. artikel 9 bis Vreemdelingenwet, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht beslist heeft om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren. Verzoekende partij heeft nagelaten te voldoen aan de wettelijke voorwaarden, zodat de bestreden beslissing geheel terecht tot stand is gekomen.

De verweerder verwijst volledigheidshalve naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"(...)." (Omsendbrief 21 juni 2007, p. 7).

In de bijhorende voetnoot wordt hierover gesteld dat: "Deze interpretatie vindt steun in de memorie van toelichting van artikel 4 van de wet van 15 september 2006, en in het analoge artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007".

De memorie van toelichting stelt inzake het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het volgende: "(...)." (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister het document dat door verzoeker zelf als een geboorteakte wordt bestempeld, niet aanvaardt als een geldig identiteitsbewijs. Zoals reeds gesteld, rust de bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, op de aanvrager."
(R.v.V. nr. 28 487 van 10 juni 2009)

En ook:

"(...)." (R.v.V. nr. 98.766 dd. 13.03.2013)

Het loutere feit dat de verzoekende partij op heden, en voor de eerste maal bij haar inleidend verzoekschrift, wel een identiteitsdocument kan voegen, is niet van aard om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing, nu de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging hiermee uiteraard geen rekening heeft kunnen houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het weze benadrukt dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

De verzoekende partij haar verwijzingen naar het adagium “pas de nullité sans grief”, alsook naar de filosofie van de recente potpourri-wetgeving zijn niet van aard tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te kunnen doen besluiten.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

(...)

Vooreerst laat de verweerder gelden dat de betrokken aangelegenheid niet binnen het toepassingsgebied van art. 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden valt, aangezien voormeld artikel 6 slechts toepassing vindt bij het vaststellen van de burgerlijke rechten en verplichtingen van eenieder, of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgning.

De politieke rechten die een individu geniet in zijn hoedanigheid van burger en waartoe onder meer het recht op verblijf en vestiging van vreemdelingen, met de daarmee verbonden rechten en verplichtingen behoort – rechten en verplichtingen waarop deze zaak betrekking heeft – vallen niet onder de toepassing van het bepaalde artikel 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

“(…).” (R.v.V. nr. 176.766 van 24 december 2015)

In zoverre de verzoekende partij nog aanvoert dat zij de facto onafgebroken 6 jaar in België verblijft, merkt verweerder op dat de bewering van de verzoekende partij wordt tegengesproken door de objectieve stukken van het dossier, nu door de Noorse asielinstanties zowel op 18.07.2013, als op 01.09.2014 terugnameverzoeken werden gericht aan de Belgische autoriteiten, nadat de verzoekende partij in Noorwegen was aangetroffen om aldaar een asielaanvraag te proberen indienen.

Eén en ander strookt uiteraard niet met de bewering dat de verzoekende partij reeds 6 jaar in België zou verblijven.

Terwijl bovendien aan de verzoekende partij op 07.07.2016 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd betekend, nadat zij in illegaal verblijf werd aangetroffen, zodat de verzoekende partij hoe dan ook in geen enkele hypothese ernstig kan voorhouden dat zij de gerechtvaardigde verwachting kon koesteren dat zij tot verblijf in het Rijk zou worden gemachtigd.

De beschouwingen van de verzoekende partij missen grondslag.

Verweerder benadrukt nog dat het uiteraard aan de verzoekende partij zelf toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging

overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en aldus de geëigende procedure nauwgezet te volgen.

De verzoekende partij kan het de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging uiteraard niet dienstig ten kwade duiden dat geen identiteitsdocument werd voorgelegd bij de aanvraag tot verblijfsmachtiging, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet diende te besluiten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag.

Volledigheidshalve merkt verweerder nog op dat uit de stukken van het administratief dossier, inzonderheid de synthesesnota dd. 20.03.2017 blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op omstandige wijze rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van de verzoekende partij.

Er kan niet dienstig anders worden voorgehouden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

2.1.3. Waar de verzoekende partij de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissingen bekritiseert, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, daar de eerste bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

– de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

(...)"

Uit artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1, van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan

worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is om een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is, overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

In de memorie van toelichting wordt ook nog het volgende gesteld aangaande artikel 9bis van de Vreemdelingenwet: *“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat een vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf wenst in te dienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats dient te beschikken over een identiteitsdocument. Deze voorwaarde dient beoordeeld te worden op het ogenblik van het indienen van die aanvraag. Het beginsel dat het bestuur op het ogenblik van dat het zijn beslissing over een dergelijke aanvraag neemt, rekening moet houden met alle waarover het op dat ogenblik beschikt, doet geen afbreuk aan voormelde ontvankelijkheidsvoorwaarde (RvS 224.392, 24 juli 2013; 219.256 van 8 mei 2012).

De verzoekende partij betwist niet dat zij bij het indienen van de aanvraag om machtiging geen identiteitsdocument heeft neergelegd. Zij betoogt echter dat zij op het moment van de aanvraag niet over een dergelijk document kon beschikken, maar dat zij bij haar verzoekschrift een identiteitsdocument heeft gevoegd en dat daarmee toch voldaan is aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er vooreerst op dat hij enkel een wettigheidscontrole kan uitoefenen op de bestreden beslissingen en dat hij zich daarom moet plaatsen op het moment van het nemen van deze bestreden beslissingen. De Raad kan dus enkel vaststellen dat op het moment van de bestreden beslissingen, laat staan bij het indienen van de aanvraag, geen identiteitsdocument voorlag. Het feit dat de verzoekende

partij stukken bij het verzoekschrift heeft gevoegd, kan geen afbreuk doen aan het voorgaande. In het annulatiecontentieux wordt de regelmatigheid van een administratieve beslissing immers beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548; RvS 26 februari 2009, nr. 4.069 (c)). Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissingen zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissingen aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd, *quod in casu*. De gemachtigde van de staatssecretaris kan derhalve op het moment van de bestreden beslissingen geen kennis hebben van een identiteitsdocument dat de verzoekende partij nu voorlegt. De Raad kan, wanneer hij optreedt als annulatierechter, evenmin rekening houden met de documenten die slechts naderhand met het verzoekschrift worden neergelegd. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissingen (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Gezien de aanvraag noch van een geldig identiteitsstuk of gelijkgestelde titel vergezeld is, noch een geldige verschoning voor de ontvankelijkheidsvoorwaarde bevat, - gegeven dat wordt gesteund door de stukken van het administratief dossier en dat niet wordt betwist door de verzoekende partij -, komt de beslissing van het bestuur dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde vervat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voor voorliggende aanvraag niet werd vervuld, niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig voor.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden, noch dat zij op een kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit zou zijn gekomen. De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument, dan wel van het feit zich in één van de gevallen te bevinden waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager. Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

2.1.3.1. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de eerste bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.2. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

2.1.3.3. Met betrekking tot de voorgehouden schending van artikel 6 van het EVRM wijst de Raad erop dat beslissingen over de toegang tot het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, *Maaouia t. Frankrijk* (GC), CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd. De verzoekende partij heeft bovendien nagelaten om de schending van artikel 6 van het EVRM *in concreto* uiteen te zetten. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2. De verzoekende partij heeft geen gegronde middelen ontwikkeld. Er worden tevens geen andere middelen ontwikkeld ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS